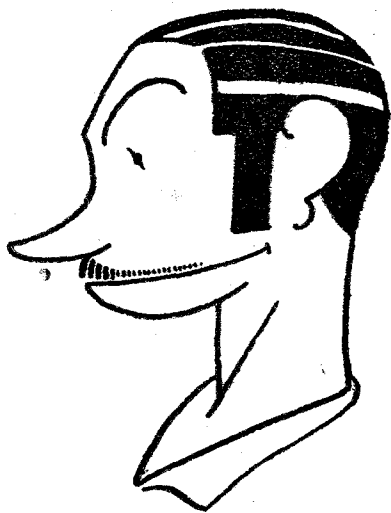

Parlant amb En Carmona

Aquest xicot, que ha estat el jugador més discutit dels que han jugat en el nostre equip, car els «garistes» veien en ell un perill pel seu ídol, és avui un dels millors elements del S. C. Granollers.

Carmona surt del terreny de joc de Terrassa arreglant-se la corbata i tot seguit ens disposem a *interviuar-lo*.

—¿Què t'ha semblat del partit?

—¿Què vols que em sembli?... El podíem guanyar de sobres en el temps reglamentari,

però com els socis varen cotitzar una pela, el vàrem fer allargar trenta minuts més.

—¿Quant temps fa que jugues a futbol?

—Mira, noi, deixa't de fer-me preguntes, que ja et veig la de sota. Tu vols saber molt i jo no parlo mai del joc, car tinc al cap moltes coses que m'interessen més que això. Ara mateix m'en vaig a Barcelona, car al punt de les nou he de donar la lliçó.

—Lliçó? De què?

—De música. Estic aprenent la partitura de «Don Gil de Alcalá».

—Caram! I quan «debutes»?

—Que et llesves tard, noi! Jo ja estic tip de cantar per tots els escenaris de Catalunya amb un èxit boig. Fent el «Conte Zorro» de l'òpera alemanya «Der Zigenuerbaron» a Palausolitar, vaig realitzar una tasca de cantant tan excel·lent, que en finalitzar molts fragments les ovacions varen ésser tan eixordadores que fins va fer néixer l'atabalament entre els vigilants nocturns de l'esmentat poble, que es varen creure que tres regiments de cavalleria feien maniobres de nit pels volts del poble. Em varen obligar a fer una segona representació de «Der Zige»... etc., etc.; i en un esclat de simpatia del públic que tan calorosament m'havia ovacionat, vaig deixar anar diversos pinyols, els quals foren degudament celebrats pel públic, doblement en una època com l'actual en que els polítics els prodiguen amb tanta generositat.

De resultes d'aquests pinyols i d'altres que tinc reservats per les grans solemnitats artístiques, he rebut temporadores proposicions de l'empresari del Liceu i veliaquí que estic disposat a fer-me un *divo* de debò i engegar el futbol a fer punyefles.

En Carmona, que durant aquest parlament s'ha animat molt, em va dient:

—El *bel canto* és el meu. Engegar a l'aire els dolços compassos d'un fragment ple de poesia i sentimentalisme al costat d'una pell jove, *lozana* i fresca, que la tens agafada per su *esbelta cintura* amb la mà esquerra perquè no et fugi, i amb la dreta vas donant l'expressió del que dius, tot gaudint el públic amb l'ull dret i a ella amb l'altre... L'emoció que experimentes és d'una dolçor tan gran, que estic completament segur que si l'esmentada pell et fugís, l'esquerra i la dreta s'agafarien en un gest tràgic i donant un do de pit faries un canvi radical en els teus sentiments artístics.

Com que En Carmona va engrescant-se tot sol i de futbol no ens en ha dit res, li preguntem per l'esport que més li agrada i ens diu que cap: que és un admirador d'en Menjou, d'en Gardel i de Rosarillo de Triana i com que l'elèctric ja és a punt de guillar, ens despedim del futur capità «Don Gil de Alcalá».

El Granollers S. C. campió de Catalunya

No es tracta d'agafar bombo i uns platerets cada ú i posar-nos a tocar marxes triomfals per aquests mons de Déu, com si s'hagués trobat la solució a l'*affaire* de Casas Viejas, ni de sortir al balcó a repicar amb una cassola i una tapadora com si hagués arribat el dissabte de glòria abans de la setmana santa. Recomanem discreció i serenitat. En primer lloc, perquè una flor no fa estiu i en segon lloc perquè la caixa del club és troba més buida que la closca d'en Royo Vilanova i els nostres jugadors diuen que tenen molts gastós.

Amb aquella fè, aquella esperança i aquella caritat, tots, com un sol home, atapeïts en autòmibus, taxis, motos, carretons de mà, carros de trabuc, etc. etc., vàrem emprendre el camí de Terrassa. Portàvem optimisme per tot un any i hauria estat precis que el Granollers hagués estat molt malament perquè la decepció ens hagués obligat a desertar.

El camp feia golg. Tota l'afició mataronina i granollerina era al terreny del Terrassa. Hi veiérem el nostre batlle senyor Camillo, amb l'Onia i en Bofill; tota la directiva del club en pes... Dos mil cinc cents quilos, amb el senyor Galetes per torna. Les noies del basquet, amb En Saló entremig, que talment semblava un gall de llavor, En Lluís Diemaró, En Franch i fins a quatre-centes seixanta persones més. En Farigola no el veiérem; el xicot no va anar-hi, car era el sant de la seva sogre i es trobava amb molta feina per liquidar un cap de porc a la brasa.

En veure En Mallorquí amb la corresponent americana enrivetada, calça curta i mitges peludes, el cor ens féu un salt. Surt l'Iluro, car un o altre havia de sortir, i als dotze minuts, cinc segons i set dècimes, en Palomeras *empaloma* el primer *palomo* dins la gàvia d'en Mateu. ¡Mau!, diem tots.

En Mallorquí ni veu, ni ensuma res. Ens pren el partit amb una barra més gran que el cap d'en Fabregat. El públic de Terrassa anima els nostres en veure que juguen tretze contra onze, car en Prada, que fa de linier, junt amb el de les ensiamades, van amb els de l'Iluro.

Trenta cinc minuts, mig segon i un trosset de dècima. En Lluch engega del cantó de la dreta un cacau que en Sanz, amb la closca l'endinya cap a can Mataró. Tants a tants!...

En començar la segona part, el Granollers ataca amb una impetuositat, el mateix que quan juga a casa i els trenca el cor a les damiselles. En Sanz, oportú aprofitant un tret d'en Guix, engega una canonada *d'ultra tumba* i el marcador funciona a favor dels nostres. Set minuts per acabar el partit. Ja el tenim a la gorra... Passen quatre minuts. Tots guaitem els rellotges. Els que no en tenim, comptem els segons... Passa mig minut... cinc segons... tres dècimes... ¡Gol! ¡Gol! ¡Rellamps! El gamarús d'en Climent ens ha aixafat el *mandoleón!*. Dos a dos!

—Tornem-hi, que no ha estat res. Trenta minuts més de joc. Els primers quinze, *sin novedad en el frente* i quan manquen tres del segon quinzet, en Sanz, recull un servei d'en Lluch, aboca el contingut del mateix dins de can Mataró amb un entusiasme *epilèptic*, elèctric i *oxigenante*.

FRANCESC ABELLÓ

Recader de Granollers a Barcelona i retorn

Dos viatges diaris

Granollers

Doctor Robert, 3
Alfons IV (Wilson), 69
Condestable Portugal, 20

Barcelona

Tantarantana, 8
Telèfon 10792
Sta. Eugènia, 14 (Gràcia)